

for denne Ramme. Hertil hørte et Forslag om at tilstaa de 9 i Centraladministrationen ansatte Intendantter et Tillæg af 200 Kr. aarlig i Lighed med, hvad Loven af 1897 tilstaaer de i samme Administration tjenestegørende Overintendantter. Endvidere et Forslag om at give Korpslægerne et Tillæg i Lighed med, hvad der er foreslaaet for Premierløjtnanter. Da det imidlertid har vist sig umuligt at vinde Tilslutning for disse Ændringer fra nogen Side i Udvalget, har Mindretallet anset det for unyttigt at fastholde dem og indskrænker sig til at give de af Flertallet under 9 og 13 stillede Ændringer sin Tilslutning. Under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder mener Mindretallet derefter at maatte give Lovforslaget i den foreslaaede Skikkelse sin Tilslutning.

Til foranstaaende Mindretalsudtalelser af henholdsvis K. M. Klausen, Zahle og Berntsen bemærker *Flertallet* følgende:

Henset saavel til den udførlige Motivering, hvormed Forslaget blev forelagt, som til den omfattende første Behandling af Sagen i Folketinget finder Flertallet fremdeles, at det er overflødigt her i Betænkningen paa ny at optage en Drøftelse for og imod Forslaget i al Almindelighed. Hertil kommer, at Mindretalsindlægene ikke indeholde særdeles meget, som ikke allerede er fremført — og imødegaaet — ved Sagens første Behandling i Tinget. Selv Skrivelsen fra Finansudvalget til Marineminister Jöhnke, angaaende „Agnete“ og „Toldkrydser Nr. 7“, er en Gentagelse fra Forhandlingerne i Tinget, en Gentagelse af et mislykket Forsøg paa at føre Bevis ved et Eksempel, der er fuldstændig blottet for Beviskraft overfor den her foreliggende Sag.

Flertallet skal derfor indskrænke sit Gensvar mest muligt.

Fælles for samtlige de tre Mindretals Udtalelser er Henvisningen til det formentlig urigtige i at ændre de her omhandlede Lønningsforhold, forinden der fra Forsvarskommissionens Side foreligger Be-

tænkning angaaende den fremtidige Ordning af hele Forsvarsvæsenet.

Flertallet maa imidlertid bestemt hævde, at lige saa lidt som Forsvarskommissionen i sit Svar paa Forsvarsministerens Henvendelse har udtalt sig *imod* den foreslaaede Lønningsforandring, lige saa lidt vil Lønningsforandringens Gennemførelse kunne træde hindrende i Vejen for Kommissionens Arbejde paa noget som helst Punkt. Havde Forsvarskommissionen haft en herfra afvigende Opfattelse, da vilde den sikkert ikke have undladt at give dette Udtryk i sit Svar til Forsvarsministeren, hvis Spørgsmaal just lød paa „hvorvidt den (Kommissionen) i sine Overvejelser maatte være kommen til Resultater, *der kunde tale imod en saadan Lønningsforbedring*“.*)

Herpaa svarede Kommissionen for det første, at

„den i sine Overvejelser ikke er naaet saa vidt, at den har kunnet eller for Tiden kan tage Stilling til Spørgsmaalet om de nævnte Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger. Forslag herom *fra Kommissionens Side**) vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen, dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen.“

og dernæst:

„Hvorvidt det under disse Omstændigheder maa anses for rigtigt at søge at faa gennemført Love til midlertidig Ændring af de nævnte militære Lønningsforhold, *maa det efter Kommissionens Opfattelse være Administrationens og Lovgivningsmagtens Sag at afgøre*“.*)

Hvis Kommissionen havde ment, at Forslagets Gennemførelse vilde virke forstyrrende under dens fortsatte Arbejde, saa maatte dens Svar naturnødvendigt have faaet en anden Form, end som Tilfældet blev.

Mindretallene forsøge da heller ikke paa at vise, hvorledes den Omstændighed,

*) Udhævet her.